

УДК 351.74:65.011.8(477)

І.В. ЗОЗУЛЯ, канд. техн. наук, ст. наук. співр.,
Харківський національний університет внутрішніх справ

УПОРЯДКУВАННЯ НАПРЯМКІВ РЕФОРМУВАННЯ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ І ПРАВООХОРОННОЇ СИСТЕМИ СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ ЗА ЇХ КОНЦЕПТУАЛЬНИМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ

Ключові слова: концептуальне забезпечення, упорядкування, напрямки реформування, сектор безпеки, органи внутрішніх справ, правоохоронна система

Слід зазначити, що сьогодні на порядку денному удосконалення центральних органів виконавчої влади держави особливе значення надається реформуванню системи МВС України та правоохоронних і силових органів України як складових частин сектору безпеки держави. Ця проблема є достатньо складною, і фактично, навіть з огляду на численні спроби її вирішення, продовжує такою й досі залишатись. Як зазначають В. Горбулін та О. Литвиненко, «функціонування цього сектору та напрями його реформування мають складати особливий інтерес не тільки для держави, а й для суспільства загалом» [1].

Вони ж до виконавчої ланки державної складової сектору безпеки України відносять «службу внутрішньої безпеки – Службу безпеки України; розвідувальні органи – Службу зовнішньої розвідки України; Головне управління розвідки Міністерства оборони України; Управління розвідки адміністрації Державної прикордонної служби України; поліцію – міліцейські підрозділи Міністерства внутрішніх справ України; жандармерію – Внутрішні війська МВС України та Управ-

ління державної охорони України, прикордонний контроль – Державну прикордонну службу України; сили оборони – Збройні сили України, Державну спеціальну службу транспорту Міністерства транспорту і зв'язку України, воєнізовані підрозділи Міністерства з питань надзвичайних ситуацій і захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи, Державну службу спеціального зв'язку і захисту інформації України», а також Державний департамент з питань виконання покарань.

Реалізація державної політики у справі реформування сектору безпеки України проводиться переважно шляхом розробки та затвердження концепцій, політичні пропозиції щодо яких, як правило, виносяться на розгляд Кабінету Міністрів України. Те, що стосується реформування Міністерства внутрішніх справ України та особливо – органів внутрішніх справ України – то, як ми зазначали раніше, сьогодні чинною все ще залишається Постанова Кабінету Міністрів України «Про концепцію розвитку системи Міністерства внутрішніх справ» від 24.04.1996 р. № 456 [2], якою затверджувалася однойменна Концепція. Не піддаючи зараз детальному аналізу усі її позитивні й негативні сторони та результати її виконання, що вже неодноразово робилось як нами особисто, так і іншими вченими та практичними працівниками органів внутрішніх справ, можна тільки констатувати, що саме ця Концепція через деякий час була визнана недосконалою і такою, що потребує негайної заміни на більш удосконалену.

Стосовно інших правоохоронних органів сектору безпеки держави сьогодні є затвердженими Концепція реформування кримінальної юстиції, Концепція реформування СБУ, Концепція реформування Державної прикордонної служби України та деякі інші. Разом із тим, «ці документи мають далеко не однакову якість і ступінь проробленості, наявні непоодинокі суперечності між їхніми положеннями, у багатьох концепціях відсутні дієві механізми реалізації» [1].

Треба зазначити, що цією проблемою займалися О.М. Бандурка, В. Горбулін, Є.В. Курінний, А.Ф. Крижанівський, О. Литвиненко та інші вчені. Разом із тим, в їх роботах не проводилась систематизація існуючих напрямків реформування органів внутрішніх справ і правоохоронних органів сектору безпеки України. Деякі питання щодо дослідження базових засад переходу до нової Концепції реформування системи органів МВС України та обрання варіанту й напрямку розробки концептуальних заходів вже були нами опрацьовані раніше [3, 4]. Тому *метою статті є упорядкування напрямків реформування органів внутрішніх справ і правоохоронної системи сектору безпеки України за їх концептуальним забезпеченням. Новизна роботи полягає в встановленому пріоритеті напрямків реформування органів внутрішніх справ і правоохоронної системи сектору безпеки України*¹.

Розпочатий в державі процес розробки нової Концепції реформування системи органів МВС України виявився не таким вже простим. Знову не аналізуючи тут його вади, можна відмітити, що сьогодні найбільш відомими є декілька з таких проектів. Серед них проекти Концепції подальшого реформування системи Міністерства внутрішніх справ України на період до 2006 року [5] (2002 року), Концепції реформування МВС України в сучасних умовах – від робочої групи профспілки атестованих працівників ОВС [6] (2005 р.), Концептуальних засад реформування правоохоронних органів України [7] (2006 р.), Концепції реформування системи Міністерства внутрішніх справ України [8] (2007 р.), Концепції реформування системи органів Міністерства внутрішніх справ України [9] (2008 р.). Первинний, надзвичайно стислий аналіз цих концепцій щодо мети, завдань та базових принципів в запропонованих проектах було нами зроблено в роботі [10], в тому числі, й з висвітлен-

ням суттєвих недоліків проектів концепцій.

Але не дивлячись на незавершеність роботи над Концепцією реформування системи органів *Міністерства внутрішніх справ України (як головного органу «у системі центральних органів виконавчої влади з питань формування і реалізації державної політики у сфері захисту прав і свобод людини та громадянина, охорони громадського порядку, забезпечення громадської безпеки...» за Положенням про Міністерство внутрішніх справ України [11]), затвердження якої внесло би ознаки системності та єдності підходів до вирішення загальних проблем, властивих й іншим правоохоронним органам сектору безпеки України, керівництво держави поспішно затвердило декілька самостійних концепцій реформування як окремих правоохоронних органів, так і цілої галузі кримінальної юстиції.*

Так, Національною комісією із зміцнення демократії та утвердження верховенства права у 2007 році було підготовлено проект Концепції державної політики у сфері кримінальної юстиції та забезпечення правопорядку в Україні [12]. І остаточно у підрозділі «Реформування органів кримінальної юстиції» розділу II затвердженої Указом Президента України від 08.04.2008 р. № 311/2008 Концепції реформування кримінальної юстиції України [13] було зроблено спробу *об'єднання ряду правоохоронних органів за галузевим (юстиційним) принципом.* Але знов-таки – відособлено, без врахування вже затверджених до того часу і діючих концепцій реформування окремих із правоохоронних органів в складі сектору безпеки України.

Треба зазначити, що паралельно була розпочата робота й над розробкою ще одного проекту концепції реформування системи правоохоронних органів України (правоохоронної системи держави), першим варіантом якої можна визнати зареєстрований Верхов-

¹ Тут і далі виділення курсивом наші.

ною Радою України Проект Закону² про концепцію реформування правоохоронних органів України (реєстр. № 5446 від 17.12.2009 р.) [15]. Зокрема, в Пояснювальній записці до цього проекту *різниця між концептуальними підходами обумовлювалась* тим, що в ньому «навмисно не приділяється увага судовій системі України, оскільки за своєю суттю вона є самостійною, відноситься до іншої гілки влади, є незалежною від будь-яких державних органів і таке об'єднання є за своєю суттю недоцільним» [16].

Цей проект фактично виявився спробою комплексного вирішення потреб *реформування деяких правоохоронних органів сектору безпеки держави за функціональним принципом*, але переважно під завуальованим чи відкритим їх перепідпорядкуванням Міністерству внутрішніх справ України.

Незважаючи на те, що названий проект як недосконалий було відкликано 11.03.2010 року, з липня 2010 року продовжуються інтенсивні спроби його реанімації вже безпосередньо *під егідою та в інтересах МВС України*. І знову – з ігноруванням затверджених і діючих концепцій реформування ряду правоохоронних органів.

Так, наприклад, вже 21.09.2010 року було оприлюднено трансформований стосовно базового проекту [15] черговий проект Концепції реформування правоохоронних органів України (система кримінальної юстиції) [17]. Оскільки цей проект, всупереч базовому, було несподівано переорієнтовано на систему кримінальної юстиції, слід визнати, що це внесло ще більшу плутанину в процес напрацювання концептуального забезпечення реформування системи органів МВС України та правоохоронних органів держа-

ви³. Більше того, саме цей проект Міністерство внутрішніх справ України спрямувало на рецензування до відомчих ВНЗ, які не тільки внесли відповідні корективи, але й деякі з них (зокрема, ХНУВС) запропонували власні проекти концепцій реформування.

Звідси, можна констатувати, що фактично за останні роки в Україні не була визначена більш-менш чітка пріоритетна ідеологія щодо підходів до реформування правоохоронних органів сектору безпеки держави – принаймні сьогодні пліч-о-пліч співіснують *три концептуально орієнтованих напрямки реформування*.

Перший – *реформування окремих правоохоронних органів сектору безпеки держави*, пов'язаний, наприклад, для системи органів МВС України з продовженням *розробки нової Концепції їх реформування* (варіанти за назвою – «...системи органів внутрішніх справ України», «...системи МВС України» тощо). Сюди примикає й відокремлене самостійне реформування інших правоохоронних органів і силових структур за вже затвердженими концепціями, включаючи й реформування внутрішніх військ в складі МВС України. Саме ж реформування, як очікується, розпочнеться (або для деяких правоохоронних органів номінально вже розпочалось) тільки після затвердження відповідної концепції. Хоча слід зазначити, що в проекті Концепції реформування МВС України [6] припускалось, що першим напрямком стосовно реформування конкретно системи МВС є «створення нового органу НБР, який мав формуватися як новий орган з виділенням окремого державного фінансування. Другим напрямком – реформування існуючої організаційно-штатної структури системи МВС, її функцій та завдань, в основу якого покладено створення місцевої міліції».

Другий – це реформування *правоохоронних органів сектору безпеки держави, сис-*

² Затвердження концепції у вигляді закону взагалі не є сталою практикою в Україні, хоча й має певні переваги. Так, це відбувалось усього 3 рази – у 1998, 2002 і 2005 роках [14].

³ В тому числі, як ми вже зазначали, й *неприпустимим оперуванням назвами неіснуючих в Україні правоохоронних органів*.

темно об'єднаних за галузевим (юстиційним) принципом – принаймні, щодо реформування системи кримінальної юстиції, як зазначалося, концепція є вже затвердженою.

І третій – реформування *правоохоронних органів сектору безпеки держави, системно об'єднаних за функціональним (щодо забезпечення внутрішньої безпеки держави) принципом*⁴, із структурним поглинанням-реорганізацією деяких інших правоохоронних органів – із започаткованою розробкою концепції реформування системи правоохоронних органів (за назвою – «...правоохоронних органів», «...правоохоронної системи» тощо).

Сьогодні неможливо однозначно обрати за модельний якийсь із концептуально орієнтованих напрямків реформування, поперше, через відсутність опрацьованих скільки-небудь достовірних результатів перебігу такого реформування (йдеться про реформування системи кримінальної юстиції та тих правоохоронних органів, концепції реформування яких окремо затверджені); подруге, власне через відсутність затверджених концепцій (мається на увазі перший, для системи органів МВС України, та третій, для системи правоохоронних органів, напрямки реформування).

Крім того, ніхто не буде заперечувати (через вже розпочате реформування системи кримінальної юстиції) й необхідності аналогічного реформування інших, побудованих за тим же галузевим (юстиційним) принципом, систем: цивільної, адміністративної, конституційної, міжнародної, військової, електоральної, ювенальної, трудової та ін., але про це, окрім системи ювенальної юстиції, поки взагалі не йдеться.

⁴ Тут можна виходити з класифікації П.В. Онопенко, за якою до внутрішніх правоохоронних функцій держави відносяться «функція охорони прав та свобод особи; функція забезпечення правопорядку, в яку входять такі конкретні функції - функція боротьби з корупцією, функція боротьби з організованою злочинністю, функція боротьби з тероризмом» [18, с.6].

Хоча, й щодо віднесення правоохоронних органів сектору безпеки держави до числа тих, що системно об'єднуються за галузевим (юстиційним) принципом, то за проектом концепції [12] до їх числа були включені: органи прокуратури, Служби безпеки, Міністерства внутрішніх справ України, Державної кримінально-виконавчої служби України, Державної прикордонної служби України, Державної митної служби України, Державної податкової служби України та Військової служби правопорядку у Збройних Силах України. За затвердженою Концепцією [13] до таких органів в одному випадку включені: «органи внутрішніх справ, Служби безпеки України, Державна прикордонна служба України, податкова міліція та інші органи, що мають повноваження провадити дізнання, слідство, застосовувати адміністративні санкції»; в другому – «органи та установи кримінальної юстиції, які розглядають кримінальні справи, інститут державних обвинувачів (прокуратура), органи, наділені повноваженнями проводити досудове розслідування, органи та установи виконання кримінальних покарань, адвокатура»; в третьому – поліція національна, фінансова та військова, слідчий підрозділ Служби безпеки України, спеціально утворений орган досудового розслідування корупційних правопорушень (антикорупційний орган), а також Державна кримінально-виконавча служба України.

За проектом концепції [17] до таких органів включені: Міністерство внутрішніх справ України (з підпорядкованими підрозділами Державної прикордонної служби, податкової міліції, Міністерства з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи, створеними Державної міграційної служби, Державної адміністрації поліції, Державної адміністрації прикордонної поліції, Державної адміністрації Служби цивільного захисту), Прокуратура України, Національне бюро розслідувань, Державна кримінально-виконавча служба України, Національна

служба безпеки України, а також Державна агенція із забезпечення спецзв'язку та оперативно-технічної діяльності правоохоронних органів, Державний комітет протидії наркотрафіку, незаконному розповсюдженню наркотичних речовин та прекурсорів. Звідси видно, що сталий склад таких правоохоронних органів, які системно об'єднуються за галузевим (юстиційним) принципом, поки ще однозначно концептуально не відбувся.

Щодо віднесення правоохоронних органів сектору безпеки держави до числа тих, що системно об'єднуються за функціональним (щодо забезпечення внутрішньої безпеки держави) принципом, то за проектом концепції [15] до їх складу були включені Національна Служба безпеки України; Національна служба розслідувань; Міністерство внутрішніх справ України у складі національної міліції (кримінальна міліція, фінансова міліція, муніципальна міліція, міліція охорони і правопорядку, транспортна міліція, державна автомобільна інспекція), а також спеціальної міліції, міграційної служби, прикордонної міліції; Прокуратура України; Державна кримінально-виконавча служба. При цьому, у Пояснювальній записці до проекту [15] була надана непомітна, але надзвичайно важлива для правоохоронної галузі спроба внесення такої обмежувальної норми: *«Перелік правоохоронних органів є вичерпним. Жодний закон або інший нормативний акт не може закріплювати правоохоронні функції та наділяти правоохоронними повноваженнями державні органи, не включені законом в систему правоохоронних органів»* [16].

Разом із тим, В Горбулін та О. Литвиненко зазначають, що «слід визначитися із статусом СБУ (правоохоронний орган чи спецслужба), а також Внутрішніх військ (у складі ЗСУ та оперативно підпорядковані міністру внутрішніх справ, окремо існуюча Національна гвардія, Служба правопорядку МВС чи щось інше). І, насправді, не так принципово яке рішення буде прийнято в обох цих випадках, як сам факт його прийняття і припи-

нення дискусій» [1].

Все ж таки, на даний момент, виходячи з відсутності чіткого переліку правоохоронних органів, до них здебільшого науковці відносять такі, що безпосередньо здійснюють правоохоронні функції в Україні – це органи: а) прокуратури; б) служби безпеки; в) внутрішніх справ; г) митної служби; д) служби охорони державного кордону; е) державної податкової служби; є) державної контрольно-ревізійної служби; ж) виконання покарань. Головними правоохоронними функціями цих органів є ті, що безпосередньо пов'язані з боротьбою зі злочинністю та правопорушеннями.

Слід також зазначити про наявність доволі вдалого досвіду розробки та запровадження концептуального забезпечення реформування органів внутрішніх справ та системи правоохоронних органів у деяких країнах колишнього СРСР, який, на нашу думку, ігнорується вітчизняними розробниками концепцій реформування. Це, наприклад, Концепція реформування органів внутрішніх справ Киргизької Республіки на період до 2010 року [19] (2005 р.), Концепція реформування системи правоохоронних органів Російської Федерації [20] (2008 р.), Концепція реформування МВС РФ [21] (2010 р. від Робочої групи правозахисних організацій по стратегії взаємодії з органами внутрішніх справ та сприянню реформуванню МВС) тощо.

До речі, недавня розробка та затвердження в Російській Федерації нового закону «Про поліцію» (рівно як і деякі теперішні спроби розробки в Україні аналогічного закону) аналітиками категорично не визнаються в якості первинного заходу з реформування органів внутрішніх справ – *«новые законы о правоохранительной системе должны создаваться только на основе концепции ее реформирования»* [22], а не навпаки.

Таким чином, цілком доречними тут будуть ще декілька прикінцевих зауважень – по-перше, що міліція є головною ланкою в системі кримінальної юстиції, і тому потре-

бує підвищеної уваги під час реформування системи правоохоронних органів сектору безпеки держави; по-друге – що концепція реформування правоохоронного органу є інструментом його удосконалення; по-третє – що, як правило, всякий наступний варіант проекту концепції реформування апіорі повинен враховувати недоліки та критику минулого проекту і бути кращим за попередній, в тому, числі, й за аналогами у найбільш розвинених державах. На жаль, саме третє, майже аксіоматичне зауваження, у справі розробки концептуального забезпечення реформування правоохоронних органів, не спрацьовує.

І, по-четверте, сьогодні щодо запропонованої оптимізованої структури Концепції реформування системи органів МВС України [23] може бути використаний й стислий, стандартизований Кабінетом Міністрів України, її варіант: проблема, яка потребує розв'язання; мета і строки реалізації; шляхи і способи розв'язання проблеми (додатково – визначення оптимального варіанта); очікувані результати; обсяг фінансових, матеріально-технічних, трудових ресурсів та джерела фінансування, необхідні для реалізації Концепції. При цьому цей варіант структури концепції реформування системи органів МВС України може бути легко трансформованим і на систему правоохоронних органів сектору безпеки держави в цілому.

Звідси слід наголосити на відсутності принаймні сьогодні реальної потреби у модельному концептуально орієнтованому напрямку реформування. До того ж, й пріоритетність напрямків реформування органів внутрішніх справ і правоохоронних органів сектору безпеки України залежить від чинної державної політики, спроможності та ефективності стратегічної ланки управління системи управління національною безпекою і сектором безпеки. З цього приводу В. Горбулін та О. Литвиненко взагалі вважають, що «потрібно узгодити концептуальні документи з реформування сектору безпеки, ухвалені протягом 2005-2009 років, взявши за основу

напрацювання вищого рівня» [1]. Не погоджуючись із ними, ми навпаки віддаємо перевагу не «напрацюванню вищого рівня», а змістовності та перспективності, концептуально обґрунтованому напрямку реформування.

Сьогодні, безумовно, недоцільним є реформування окремих правоохоронних органів, наприклад, МВС України. Перспектива міститься тільки в системному, комплексному реформуванні органів внутрішніх справ і правоохоронних органів сектору безпеки держави. В силу обставин, що склалися, за наведеною класифікацією пріоритетним щодо розробки та затвердження концепції реформування напрямку реформування вважаємо напрямок реформування правоохоронних органів сектору безпеки держави, системно об'єднаних за функціональним (щодо забезпечення внутрішньої безпеки держави) принципом як найбільш орієнтованим на функціональне призначення – забезпечення захисту життя, здоров'я, прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави від протиправних посягань.

Висновки.

1. В Україні досі не визначена пріоритетна ідеологія щодо підходів до реформування правоохоронних органів сектору безпеки держави.

2. Наразі встановлені три концептуально орієнтованих напрямки реформування правоохоронних органів: реформування окремих правоохоронних органів сектору безпеки держави; реформування правоохоронних органів сектору безпеки держави, системно об'єднаних за галузевим (юстиційним) принципом; реформування правоохоронних органів сектору безпеки держави, системно об'єднаних за функціональним (щодо забезпечення внутрішньої безпеки держави) принципом.

3. Склад правоохоронних органів, що системно об'єднуються за галузевим (юстиційним) і функціональним (щодо забезпечення внутрішньої безпеки держави) принципами, концептуально ще не визначено.

4. Сьогодні пріоритетним щодо розробки та затвердження концепції реформування вважаємо напрямок реформування правоохоронних органів сектору безпеки держави, системно об'єднаних за функціональним (щодо забезпечення внутрішньої безпеки держави) принципом як найбільш орієнтований на функціональне призначення - забезпечення захисту життя, здоров'я, прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави від протиправних посягань.

ЛІТЕРАТУРА

1. Горбулін В. Сектор безпеки: стан і напрями реформування / Володимир Горбулін, Олександр Литвиненко // День. – 22.12.2009. – № 232.
2. Постанова Кабінету Міністрів України «Про концепцію розвитку системи Міністерства внутрішніх справ» : від 24.04.1996 р., № 456.
3. Зозуля І. В. Базові засади переходу до нової Концепції реформування системи органів МВС України / Зозуля І. В. // Часопис Акад. адвокатури України. – 2010. – № 3 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/Chaau/2010-3/10zivomu.pdf>.
4. Зозуля І. В. Реформування системи МВС України: обрання варіанту та напрямку розробки концептуальних заходів / Зозуля Ігор Вікторович // Правові реформи в Україні : збірник матеріалів II міжвузівської наук.-теорет. конф. (м. Київ, 21 жовтня 2010 р.). – К. : Нац. акад. внутр. справ, 2010. – С. 104–105.
5. Концепція подальшого реформування системи Міністерства внутрішніх справ України на період до 2006 року (Проект) / МВС України. – Київ, 2002. – 20 с.
6. Концепція реформування МВС України в сучасних умовах – від робочої групи профспілки атестованих працівників ОВС (Проект) / А. Онішук, В. Столбовий [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://mvsinfo.gov.ua/official/2005/03/032105_2.html. – 21.03.2005.
7. Концептуальні засади реформування правоохоронних органів України // Реформування міліції у дзеркалі громадської думки : матеріали круглого столу (19 травня 2006 року). – Луганськ : Б.в., 2006. – С. 77–97 (Додаток 2).
8. Концепція реформування системи Міністерства внутрішніх справ України (Проект) / МВС України. – Київ, 2007. – 26 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://umdppl.info/files/docs/1225440330.doc>.
9. Концепція реформування системи органів Міністерства внутрішніх справ України (Проект) / МВС України. – Київ, 2008. – 27 с.
10. Зозуля І. В. Концептуальне забезпечення реформування системи МВС України: мета, завдання та базові принципи в запропонованих проектах / І. В. Зозуля // Форум права. – 2009. – № 1. – С. 174–183 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2009-1/09_zivvzp.pdf.
11. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Міністерство внутрішніх справ України» : від 04.10.2006 р., № 1383 // Офіційний вісник України. – 2006. – № 40. – Ст. 2687.
12. Проект Концепції державної політики у сфері кримінальної юстиції та забезпечення правопорядку в Україні / Нац. комісія із зміцнення демократії та утвердження верховенства права [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=2643>. – 26.03.2007.
13. Указ Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 лютого 2008 року «Про хід реформування системи кримінальної юстиції та правоохоронних органів» : від 08.04.2008 р., № 311/2008 // Офіційний вісник Президента України. – 2008. – № 12. – Ст. 486.
14. Монастирський Д. А. Концептуальний підхід до нормотворчості як елемент стабільності систем нормативно-правових актів / Д. А. Монастирський // Університетські наукові записки. – 2005. – № 4 (16). – С. 31–41.

15. Проект Закону про концепцію реформування правоохоронних органів України (реєстр. № 5446 від 17.12.2009) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://gska2.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=36724.

16. Пояснювальна записка до проекту Закону України «Про концепцію реформування правоохоронних органів України» /doc_154895 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://gska2.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc34?id=&pf3511=36724&pf35401=154895. – 17.12.2009.

17. Концепція реформування правоохоронних органів України (система кримінальної юстиції) (проект) / М-во внутр. справ України, Нац. акад. внутр. справ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ukrprison.org.ua/index.php?id=1285058160>. – 21.09.2010.

18. Онопенко П. В. Правоохоронні функції Української держави: зміст і реалізація : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 «Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень» / П. В. Онопенко ; Ін-т законо-

давства Верховної Ради України. – К., 2005. – 20 с.

19. Концепция реформирования органов внутренних дел Кыргызской Республики на период до 2010 года : от 18.03.2005 г., УП № 76 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.legislationline.org/ru/documents/act ion/porup/id/14441>.

20. Концепция реформирования системы правоохранительных органов Российской Федерации [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.alebedev.ru/archive/40/42/3927.html>. – 28.08.2008.

21. Концепция реформирования МВД РФ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.hro.org/files/Концепция_fin_for19march.doc. – 18.03.2010.

22. Закон о полиции подменяет реформу правоохранительной системы // Новая газета. – 29.10.2010. – № 121.

23. Зозуля І. В. Оптимізація структури концепції реформування системи органів МВС України / І. В. Зозуля // Форум права. – 2010. – № 2. – С. 160–165 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2010-2/10zivcom.pdf>.

Зозуля І. В. Упорядкування напрямків реформування органів внутрішніх справ і правоохоронної системи сектору безпеки України за їх концептуальним забезпеченням / І. В. Зозуля // Форум права. – 2010. – № 4. – С. 383–390 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2010-4/10zivikz.pdf>

Упорядковані напрямки реформування органів внутрішніх справ і правоохоронної системи сектору безпеки України за їх концептуальним забезпеченням, рекомендована пріоритетність розробки означених напрямків реформування.

Зозуля І.В. Упорядочение направлений реформирования органов внутренних дел и правоохранительной системы сектора безопасности Украины по их концептуальному обеспечению

Упорядочены направления реформирования органов внутренних дел и правоохранительной системы сектора безопасности Украины по их концептуальному обеспечению, рекомендована приоритетность разработки обозначенных направлений реформирования.

Zozulja I.V. Streamlining of Directions for Reforming of Law-Enforcement Bodies and Law-Enforcement System in Sector of Safety of Ukraine on Their Conceptual Maintenance

Directions of reforming of law-enforcement bodies and law-enforcement system of sector of safety of Ukraine on their conceptual maintenance are ordered, is recommended priority workings out of the designated directions of reforming.